

ZALITÝ VÁCLAV UHER

ILUSTROVAL
DAVID
KONOPAČ

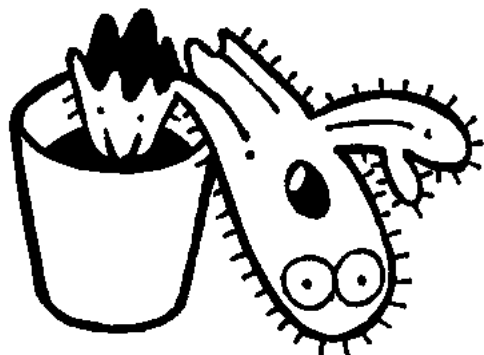
KAKTUS

ZALITÝ VÁCLAV UHER

ILUSTROVAL
DAVID
KONOPAČ

KAKTUS

TO MOJE PSANÍ

Mamka se stavila na skleničku vína a při té příležitosti mi zalila kaktus. Dal jsem jí přečíst pár svých příspěvků a zeptal se, co si o nich myslí. Je dost sečtělá, takže její názor je pro mě podstatný.

Mamka: „Já myslím, že je to ztráta času..“

Já: „Ale lidi říkaj, ať napíšu knihu..“

Mamka: „Ale prosimtě, vždyť by si jí nekoupili ani ty, co ti říkaj, abys jí napsal.“

PROLOG

Jsem kluk z podlesí. Stojím u rybníka plného smějících se dětí. Smějí se mně! Moc se stydím. „No, ukaž svaly, ještě víc, ještě víc ukaž svaly,“ povídá táta a drží v ruce foťák. Dělá, co můžu, aby táta měl radost a já abych byl vložen do rodinného alba. Je mi 6 let a jsem malý svalovec.

Nejsem sám, mám ještě bratra a sestru. Bydlíme v prvním patře nádražní budovy. Naši jsou výpravčí. Když večer usínám, poslouchám nákladní vlaky, jak projíždějí stanicí. Na stropě sleduji stíny vagónů a počítám je. Je mi 8 let a jsem malý nádražák.

V nejistém očekávání a bojovném postoji stojím na břehu Atlantického oceánu. Za okamžik budu čelit obrovské vlně. Vidím, jak se na mě řítí, ale nebojím se. Táta s foťákem na krku stojí opodál. Před chvílí mi řekl: „Běž, Vendo, neboj se, postav se tam, a až ta vlna práskne o skálu, utíkej pryč.“ Je mi 10 let a jsem dobrý plavec.

Hodně taky pracuju. Moc pracuju. Protože táta pracuje. Klid je jen v kuchyni s maminkou. Ale nejsem v tom sám, mám ještě bratra a sestru. Všichni pracujeme. Zahradníčíme, včelaříme, kaktusaříme. Kácíme stromy, nosíme klády, štípáme špalky. Ani na fotbal není čas. Chtěl bych jednou kácet stromy jako táta. Já bych jen tak řezal a ostatní by nosili a štípali. Je mi 14 a jsem malý dřevorubec.

Je léto. Ptáci zpívají. Stojím uprostřed svého pokoje a na nohou mám vytoužený snowboard. Skláním se k němu jako k posvátnému bůžku a hledím ho po čele. Nemůžu

se dočkat, až bude zima. Zaujímám postoj jako při sjezdu a zavírám oči. Vidím se na horském hřebeni, někde těsně pod Mont Blancem, a spouštím se dolů. Jízda mi jde nádherně. Přesně tak, jak chci a umím. Řítím se hluboko do údolí. Skáču a točím se ve vzduchu. Pod prknem mi práší sníh. Chtěl bych žít někde na severu, v zimě a na sněhu. Celý další život už jen se snowboardem na nohou. Je mi 16 let a jsem snowboardák.

Jezdím vlakem do krivoklátských lesů. Opravdu se učím být dřevorubcem. Řežu motorovou pilou a kácím jeden strom za druhým. Sedím v koruně jednoho z posledních, které jsem ještě nestačil pokácet, odpočívám a sním o snowboardu. Zavírám oči. Balím si batoh. Mám v něm všechno – zimní rukavice, kalhoty, boty, čepici, brejle, peníze na vlek a ty nejlepší plány do života. Až přijde zima, bude to jízda. Je mi 17 a půl a jsem snílek.

Ze snu mě probudil nepříjemný zvuk praskající větve. Padám. Koruna stromu se ode mě víc a víc vzdaluje. Ležím. Nehýbu se. Vůbec. Jak to, že se nehýbu? Volám tátu, jako by měl být někde poblíž. Najednou ho vidím nad sebou. Sklání se a mračí. Ne, není to táta. Je to jakýsi cizí pán v bílém plášti. Nemohu mluvit, ani sám dýchat. Ptáci spíš pípají, než že by zpívali. Nejsou to ptáci. Jsou to nějaké přístroje. Je mi 18 let a jsem v nesnázích.

Už neležím. Sedím. Všude kolem je bílo. Žádný sníh a žádné hory. Jsou to zdi. Vidím, že mi z trupu vyrašily jakési dvě ploutve. Jsou to mé ruce. Takové jiné, zvláštní. Mé prsty se nehýbou. Prohlížím si je jako nějaký cizí předmět. Koukám pod sebe a vidím čtyři pevná kruhovitá tělesa. Nejsou to tělesa, ani kroužky, jsou to obyčejná kolečka. Vozíček...

Vidím své skrčené nohy a hledám snowboard. Kde je? Teď tu byl. Vedle sebe vidím batoh. Je plný zimního oblečení – koukají z něj rukavice, kalhoty, boty, čepice, brejle a prachy na vlek. To jsou mé plány na život. To byly mé plány na život. Naštěstí v tom nejsem sám. Mám ještě bratra a sestru. Usínám a opět se probouzím.

Svítlí sluníčko a je teplo. Všichni kolem mě jezdí na vozičku. Jsem tu cizí a neznám to tu. Neumím místní jazyk a neovládám zdejší zvyky. Snažím si s někým vyměnit ty zatracené zimní hadry za něco letního, ale je to těžké. Mé povídání o krásách snowboardu nikoho nezajímá. Je mi 19 let a jsem tu cizí.

Jsem bledý, ustrašený, čerstvý poúrazák. Sedím a čekám, až to rozchodím. Určitě to rozchodím. Snowboard zatím vyměňovat nebudu. Na vozíku proti mně jede starší muž. Vrásčité čelo má opálené, shrbenými zády a mozolnatými dlaněmi se opírá do obručí svého vozíku. Vypadá, jako by s ním byl srostlý. Projíždí kolem mě a říká: „Tak co, vole, jdeš na jedno?“

Nemyslím si, že bych měl, ale jdu. Třeba si tam se mnou někdo vymění ty zimní hadry. Batoh беру s sebou.

V hospodě jsou samí vozičkáři.

Říkají mi: „Prvních deset let je nejhorších, pak si zvykneš...“

„Vykašli se na snowboard, ten s námi potřebovat nebudeš...“

Pijeme piva a panáky. Hodně se toho vypilo. Doma zjišťuji, že nemám svůj batoh. Kde jsem ho jen...? Je mi 20 let a už nejsem snowboardista.

Můj vozíček. Ačkoliv spolu chodíme už od střední, pořád se držíme za ruce. Nestydíme se před sebou prdět a doma chováme bažanty. Chodili jsme spolu na stejnou školu, a dokonce i dnes spolu děláme ve stejné práci. Hodně cestujeme. Najezdili jsme spolu tisíce kilometrů. Jezdíme po lesích i loukách, po silnicích, cestách, po pěšinkách a stezičkách. A hospoda? To je třetí člen našich výprav. Vozíček nemá rád ježdění jen tak kolem baráku, když mě může provézt kolem celého světa. A tak jsme procestovali celou Andalusii: Malagu, Córdoba, Cádiz. Viděli jsme koridy, kostely, mešity, mnohá procesí i tříkrálové průvody. Ve Španělsku žije sestra a má dva malé kluky, Samíka a Olíka. Mají rádi, když je vozím na klíně. Volají: „*Rapido, strejda, rapido!*“

Ve Španělsku mi říkají „*minusvalido*“ a mně to přijde docela vtipné, zavedl bych to i u nás v rodině. Já bych byl ten *minusvalido*, brácha jakožto vášnivý chodec by byl *valido* a ségra, která výtečně běhá, by byla *plusvalido*. Snowboard jsem vyměnil za plavky a klobouk. Je mi 22 a jsem jezdec.

K ruce mi přivázali hůl. Nebyla jen tak ledajaká. Byla to florbalová hůl. V Janských Lázních přede mě postavili míček a řekli: „Hraj!“ Jeník také začal hrát. I Petr. A tak jsme založili tým. Jmenuje se *Snow Wolves*. Jezdíme po hřišti, nahráváme si, střílíme, dáváme góly. Začali jsme hrát ligu a jezdit na turnaje. Je to jako tenkrát, když jsem hrál fotbal. Ta radost z týmu se nedá ničím nahradit. Jsem dokonce kapitán reprezentačního družstva a na mistrovství Evropy v Belgii získávám cenu *fair play*. Pravda, není to sice výkonnostní cena, ale i tak z ní mám velkou radost. Je mi 23 let a jsem hráč florbalu.

Žiju v Praze. Každý den jezdím metrem, autobusem, tramvají. Řidiči mi vyklápějí plošiny, abych s vozíčkem mohl najet do vozu. Jezdím do práce i do školy, do divadla, do hospody, na úřady i do lesa. Potkávám mnoho lidí, většinu z nich poprvé a naposledy. Nejhezčí úsměv mají maminky. Učím se žít samostatně ve víru velkoměsta. Ale nejsem v tom sám. Mám tady bratra. Bydlí na Vinohradech a má také dvě malé děti. Holčičky, Lindičku a Lucinku. Tak je vozím na klíně jako ty kluky španělský, jen pomaleji, aby se nebály. Je mi 27 a jsem Pražan.

Mám výročí. Už je to 15 let. Vzpomínám si, jak mi v Hradci, někdy v roce 2002, když mi bylo 18 a byl jsem v nesnázích, pan doktor po vyšetření zobrazil na monitoru mou pochroumanou páteř. Jezdil myši sem a tam, páteř se otáčela a já si ji prohlížel ze všech stran. Poprvé jsem na vlastní oči uviděl místo, kde se lámaly dějiny mého života. Setkal jsem se se svou vlastní páteří. Bylo to zvláštní setkání. Mluvili jsme spolu beze slov. Ona mi převyprávěla, co se vlastně toho 4. prosince 2001 pod tím stromem stalo. Ukázala mi své tělo, své rány, které jsem jí svým pádem způsobil. Klidně a bez skrupulí mi vysvětlila, proč je to tak, jak je. Proč už spolu nemůžeme hrát fotbal, ani běhat po stráni. Pamatuju si, že mi nic nevyčítala. Asi viděla, že sám toho mám plné kecky. Naopak. Nakrucovala se přede mnou, chlubila se tím, jak jí páni doktoři pěkně zpevnili boky, a ujišťovala mě, že až to bude jen trochu možné, dáme se zase do pohybu. No, a od té doby už jsme se neviděli. Snad se jí daří dobře. Alespoň tak dobře, jako mně teď.

Předkládám vám tuto knihu. S vozíčkem jsme tu dva. A teď i vy. Snad vám bude milá. Život na vozíku není horší,

ani lepší. Je jiný. Vášnivě jiný. A oproti životu před úrazem má jednu zásadní výhodu – ještě nebyl ukončen.

Je mi 32 a... děkuji za pozornost.

KAPITOLA I.

PANÍ KAMČA

Pracuji na univerzitním studentském náměstíčku jako informační referent. To znamená, že pomáhám studentům, vyučujícím a kolegům, kteří získají pocit, že mou asistenci potřebují. Třeba když někdo hledá pana docenta Klímu, poradím mu, že sídlí v osmém poschodí. Když je rozbitý automat na kávu, závadu nahlásím. Když si někdo neví rady s tiskárnou, pomohu. Někdo hledá studijní oddělení, jiný učebnu. Ukazuji lidem cestu, půjčuji návštěvní karty,

vydávám knihy, mikrofony, ovládám turnikety, zdravím a loučím se.

Kromě naší univerzity se v budově nachází i stavební a zahradnické učiliště. Zedníci a zahradnice postávají každé ráno v hloučcích před budovou, klábosí a kouří.

K budově přijíždím po zaplivaném chodníku, rozrážím závoj dýmu a poslouchám, co si říkají. Ohleduplnost těch žáků je líbezná. Vždy, když se blížím, někdo z nich prohlásí: „Uhněte, dementi!“ Vytvořeným špalírem projedu a poděkuji. Oni většinou odpovědí: „Pohoda.“ Nebo: „V pohodě.“ Jak kdy.

Dál pokračuji kolem recepcce. Tam sedí paní Kamča. Buc-latá dáma s nepříjemně přísným pohledem. Pracuje tady už desítky let. Sedí tu déle než tři poslední ředitelé dohromady. Všechny institucionální projekty, které se tu prostrídaly, vedoucí odborů, kateder, rektory i prorektory, mistry a učitele má na jednom velikém háku.

Pamatuji si ji ještě z dob, kdy jsem tady bydlel na koleji. To bylo před rekonstrukcí budovy. Sídlila v takové zakouřené buňce u vchodových dveří. Seděla zpravidla na rozvrzaném křesle před rozvrzaným stolkem a mračila se na zrnitý obraz v televizi, která stála na něm. Zřídka kdy měla dobrou náladu. Často jsem ji slýchal, jak nadává na studenty, jak si pro sebe bručí, že se řídá zbláznil nebo jak jí můžou vlézt všichni na záda. Jedna věc mě na ní ale fascinovala. Nosila takové pěkně třpytivé náušnice ve tvaru srdíček, které se jí při tom všem na uších pohupovaly jako rolničky. Říkal jsem si, že to není samo sebou, to přece musí být docela hodná ženská, když nosí o dvě srdíčka víc.

Rekonstrukce budovy byla zdárně ukončena, a to znamenalo, že se paní recepční mohla přesunout do nových prostor. Teď sedí za masivním pultem velmi důstojného vzhledu, zpoza kterého jí kouká hlava. Za jejími zády se nachází tabule s logy společností, které jako recepční zastupuje. Na uších se jí třpytí náušnice ve tvaru srdíček. Často mi přivolává výtah. Mačká to tlačítko, na které nedosáhnou, a já zjišťuji, odkud se ta srdíčka na jejích uších berou.

Od té doby, co jsem se jí zeptal na jméno, oslovuji ji „paní Kamčo“. Když jsem jí na jaře přivezl ze Španělska olivy a pivo Cruzcampo, prolomilo to ledy. Nyní mi mačká tlačítko výtahu denně. Už se nemračí, ale usmívá. Říkám jí obvykle, že je zlatá, pak si počkám na její odpověď: „To by mě někdo ukrad, kdybych byla zlatá!“ Dveře kabiny se zavřou a já odjíždím do prvního patra.

Říká mi, že „jezdím jak širón“. Zprvu jsem se domníval, že si mne plete s jakousi romantickou postavou ze Tří mušketýrů, ale mýlil jsem se. Jak mi posléze upřesnila, svou jízdou jsem jí připomínal stejnojmenný vysavač z dob hluboké totality. Ve skutečnosti byl Louis Chiron automobilový závodník. Ale to je fuk. Teď jsem to já.

Také jsem zjistil, že čte ságy a příští rok bude se svým manželem slavit zlatou svatbu.

Čekání na výtah v jeho dopravní špičce mi připomíná šrumec na palubě ve filmu Titanic. Dveře výtahu, na který čekám, se otevřou a tam stojí skupina cestujících. Mají strnulý, provinile soucitný výraz ve tvářích a nejistě na mě hledí. Se svým vozíčkem se mezi ně nevejdou a oni pospíchají.

Ta krátká chvíle se zdá být nekonečná. Za okamžik se dveře výtahu zavřou, naše pohledy se přeruší, já zůstávám, oni pokračují. Proud jejich života plyne dál, zatímco ten můj zoufale čeká na další kabinu.

Je v tom momentu i láska. A to láska k výtahu. Připomíná mi to ten nezapomenutelně zoufalý pohled Rose upřený na Jacka, který s ní nemůže odplout. Zatímco on zůstává na lodi, ona klesá na záchranném člunu k hladině sama. Pak se spojení jejich pohledů ukončí. U výtahu se mi přehrávají ty nejdojemnější filmové scény.

Z bundy mi pomáhá uklízečka Magda. Hovoří s lehoulinkým ruskojazyčným přízvukem. Má pánský sestřih a umí vzít za práci jako málokterý muž. Magda mi svléká bundu, vybaluje notebook, zapojuje přímotop, srovnává nohy, vyjíždí s židlí, uklízí mi stůl. Úkony provádí rychle a přesně. Jako vojáček.

Hodně se koukám po lidech. Ne povrchově, spíš si představuji jejich životy, o kterých nevím vůbec nic. Je to především svět fantazie, můj svět, v němž ale žiji stejně skutečně jako v tom druhém, našem, společném. Je plný omylů, ale můžu si je dovolit, když hledám pravdu, ne? Mám ve zvyku si k tvářím přimýšlet dosud odžitý příběh jejich života. Jaké měli například dětství? Jak jsem sledoval Magdu, říkal jsem si, že je určitě z více dětí. Vyrůstala asi na statku, nebo na nějakém větším hospodářství, kde se dřelo v mrazu, blátu, dešti, do úmoru se staral jeden o druhého. Takhle zručně makat se přece člověk naučí jen v dětství, pak už ne. Představoval jsem si také, jak ten vymyšlený statek asi vypadal.

Když mi Magda po šichtě pomáhala do bundy, podělil jsem se s ní o svůj příběh o jejím životě. Souhlasně kývala hlavou, nepatrně se usmívala, a když jsem skončil, dodala:

„A stodolu jsme s otcem stavěli. Každý musel pomáhat!“

Můj kolega se jmenuje Emil. Emil je geniální. Svůj navýsost soukromý život zasvětil studiu autobusové a městské hromadné dopravy. Má opravdu mimořádný rozsah znalostí. Řekněte mu třeba název nějaké pražské zastávky, jakékoli, a on vám poví, které linky vás k ní dovezou – včetně zastávek na znamení prosím. Zeptejte se ho, jaké společnosti zajišťují autobusovou dopravu třeba v Hlinsku nebo v Lanškrouně. Odpoví vám správně. Zeptejte se ho na výrobu vozů. Vyjmenuje vám všechny výrobce napříč Evropou včetně jejich subdodavatelů a lokace výrobních hal.

Včera se u nás slezla širší pracovní skupina. Magda srkala kávu, správce sítě si leštil sklíčka, Emil se usmíval a koukal do země. Povíдалo se. Když tu zazněl vtip:

„Čekaj dva na tramvaj.“

„Na kterou čekáš?“

„Na 1 a ty?“

„Já na 8.“

„Hm.“

„Hele, jede 18, tak to můžeme jet spolu.“

Emil mlčel. Magda se smála, jako když jezdí rohlíkem po roletě. Ajták přestal leštit sklíčka a smál se taky. Když se ostatní dosmáli, rozchechtal se Emil a pronesl:

„Tak to museli čekat na Hradčanský! 1, 8, 18... Ty se jinde prakticky nesetkaj.“

MÁME TU PĚKNÉ HOLKY

Prochází tudy tak pohledné holky, až je mi jich líto. Nemůže to být jednoduchý úděl. Fyzický vzhled si představuji jako denní dopravní prostředek. Být překrásný je jako vlastnit Ferrari Enzo s výkonem přes 600 koní. Rizik je hodně. Na jedné straně se může taková bytost pyšnit sbírkou nádherných fotografií, lidi se za ní otáčejí a leckdo by si na ni chtěl sáhnout. Ale na druhé straně, takový překrásný člověk se musí mít neustále pod kontrolou, jinak se v provozu začne chovat jako prase, přestane svou krásu ovládat a zničí sám sebe.

Jak jsem tak uvažoval, měl jsem vidění. Jednou tady na studentském náměstíčku pojeď od kopírky k pracovnímu stolu, zakoukám se do jedné z nich a naperu to s vozíkem přímo do toho středového sloupu s nástěnkami, co tu máme. Jestli se zároveň ty nástěnky sesypou na zem a já si píchnu duši o jeden z leklých napínáčků, to se ještě uvidí...

Vozíčkář má pět duší. Já píchnul dnes tu pravou zadní. Ejhle, napínáček. Práce nad učilištěm plným řemeslníků nabízí v těchto svízelných situacích záchranu. Pomohli mi dva mistři. Milan a Sváťa. Mluvil Milan, dělal Sváťa. Takový nemluvný, vitální pětadesátník s malýma, soustředěně vykulenýma očima.

Milan: „Sváto, teď jestli to uděláme tady, nebo dole. Co myslíš? Abysme tady neudělali bordel, vid’? Zase aby dlouho nečekal. Hele, ono to pude. Tady to sundáme. Máš třináctky, vid’? Kde jsou? Tady byly. Jo ty už je máš. No, v klidu, pak to asi vezmem k nám a uděláme to dole. Co, Sváto?“

Zatímco Milan mluvil, Sváta beze slova našel nářadí, povolil osu, sundal kolo, rozdělil disk, vyndal plášť, našel defekt, vstal a řekl: „Dole.“

Sváta toho v životě podle mě moc nenamluvil. Je to takový ten typ dobrého člověka, kterému na vybudování spokojené rodiny stačí pár vět.

Na konci uplynulého akademického roku jsem si schoval kartičku zaměstnance tak, abych ji neztratil, ale bohužel také tak, abych ji už nenašel. Na začátku akademického roku nového jsem navštívil tedy IT oddělení, s informací, že jsem ztratil průkaz zaměstnance a žádostí o vystavení duplikátu. Ochotně vystavili. Dva dny nato mi z mobilní kapsičky duplikátní karta zázračně zmizela. Ve svém bordel šuplíku jsem ale fenomenálně našel kartu starou. Volal jsem tedy IT oddělení s prosbou o deaktivaci karty nové a opětovnou aktivaci té staré. Než kluci z IT ale stačili mé podivuhodné žádosti vyhovět, našel jsem doma v koupelně kartu novou. Dnes jsem si vítězoslavně obě karty vzal do rukou, čímž pádem také rázem zapomněl, která je nakonec ta nová, tedy funkční. Tak vidíte, jsem vlastně nepoužitelný člověk.

Po Praze se pohybují městskou hromadnou dopravou. Tras, linek, zastávek a vzájemných spojů je tu hromada. Jezdím metrem, tramvají nebo autobusem. Řidiče rozdělují na následující typy:

- ⊖ tělnatý strýc s plnovousem a prdlou kšandou,
- ⊖ fanda Slaviie ve středním věku, těsně před rozvodem,
- ⊖ němý podivín neurčité kondice s rozvázanou tkaničkou,
- ⊖ svižný energický mladík (vždy v triku) se vstřícnou tváří a tetováním na předloktí,
- ⊖ několikanásobný otec a děda, třicet let ženatý s holkou z Moravy,
- ⊖ sběratel, modelář se spořádaným vzezřením.

Typů řidiček je méně:

- ⊖ tichá, plachá dáma v kalhotách, bez přelivu,
- ⊖ čilá paní ve služební sukni, samozřejmě s přelivem.

Sami jistě tušíte, s kým je radost cestovat.

Když má ale autobus špatné tlumiče, je celkem fuk, kdo soupravu řídí. Jedná se o potíže, která se projevuje zpravidla znenadání a při jakékoli nerovnosti vozovky. Jinými slovy, takový autobus utluče máslo i šoféra, jak říkal kdysi pan Werich.

Nedávno jsem bezmála sjel z vozíku, jak to drncalo.

Nerad volám o pomoc. Mám v sobě totiž zarytou teorii, že o pomoc se volá jen v případě ohrožení života. Tak jsem v ten svízelný okamžik pouze funěl a držel se zuby nehty postranic svého vozíku. Autobus žďuchal víc a víc, já sjížděl

níž a níž a vozík zezadu už, už začínal postrádat obsazení. Vedle mě seděl spolucestující, chlap jako hora, ale spal.

S těžkostmi jsem dosáhl své destinace, ufuněný jako lokomotiva. S panem řidičem jsme probudili spolucestujícího a společnými silami jsme mé zhroucené tělo umístili zpět na vozík.

Pražská městská hromadná doprava je téměř dokonalá už jen tím, že je. Jen bych občas vyměnil ty tlumiče.

Povím vám pár příhod, které se mi při cestování Prahou přihodily.

JAK ŘÍKÁM, NO

V hospodě nižší cenové kategorie seděl menší počet podnapilých štamgastů. Jeden u šipek, druhý pod televizí a zbylí tři na baru. Dobře tu vaří, tak sem občas chodím na oběd. Jako zrovna dnes.

Srkal jsem polévku a přitom přemýšlel, jak se s vozíčkem co nejrychleji dostat z Jarova do Kobylis. Zeptal jsem se štamgasta, který seděl nejbliž: „Nevíte, jak se nejlépe dostanu do Kobylis?“

Štamgast se probral, zvedl hlavu a pomalu odpověděl: „Čoveče, to nevím... Ale myslím, že 195, čoveče, nebo 177, já ti... Frantóóó, Frantóóó, co do Kobylis vodsad?“

Franta odklonil zrak od obrazovky, podíval se na nás a řekl: „177 tam jede, nějakých 20 minut, víc ne, to máš nejlepší, nebo 183, normálně přes Prosek a dál.“

Informace se mi jevila dostatečná. Skočil jsem druhému pánovi do řeči: „Tak to je dobré, díky.“

Franta ovšem ochotně pokračoval: „Nó, jasně, normálně 177, zastávka je tady přes křižovatku, nějakých 20 minut a seš tam, nebo 183... To je jedno... Tady přes křižovatku.“

Děkovnými slovy jsem mu opět skočil do řeči: „Jo, jo, díky, je mi to jasné, díky.“

Najednou se od baru ozvalo: „Kám?“

Franta: „Ale tady na vozejku do Kobylis, normálně 177, přes Prosek, nebo 183, to je jedno, že jo, ne?“

Od baru: „No jasně, to máš nejlepší 177 tady přes křižovatku, na Prosek, dvacet, pětadvacet minut, víc ne.“

Dalším díky se snažím celou záležitost ukončit.

Ovšem štamgast od baru pokračuje: „Nebo 183 taky, to je stejný, to máš nejlepší, než někde přestupovat, normálně 177, nebo 183 přes Prosek, říkám, 20 minut, víc ne, jak říkám, no.“

Franta: „Vono to jezdí každou chvíli teď, normálně přeje-deš tady přes křižovatku a tam vpravo je zastávka, 177, nebo 183, to je jedno, dvacet minut, no...“

Poděkoval jsem, zaplatil, rozloučil se a odjel.

Štamgasti, ale jistě i ti největší zhýralci tlející v hospodách nejnižších cenových skupin, touží dělat dobré skutky a být na tom světě co k čemu.